

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Josefa Baxy v právní věci kárné navrhovatelky: **předsedkyně Okresního soudu v Děčíně**, proti kárně obviněnému: **Mgr. Radomil Bajer, soudce Okresního soudu v Děčíně**, bytem M. 377/23, P., o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 23. 8. 2018, o námitce podjatosti vznesené kárně obviněným,

t a k t o :

Přisedící kárného senátu Nejvyššího správního soudu z řad advokátů JUDr. Petr Poledne **je vyloučen** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 11 Kss 6/2018.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci, námitka podjatosti a vyjádření přisedícího kárného senátu

[1] Navrhovatelka podala kárný návrh proti obviněnému mj. z důvodu, že se měl dopustit jednání, jímž narušil důstojnost soudcovské funkce, čímž se dopustil provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů.

[2] Bod I. kárného návrhu je konkrétně formulován takto: „*V rozporu se zákonnými povinnostmi soudce chovat se tak, aby se zdržel všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce, nejméně dne 5. 3. 2018 v Základní škole Dr. Miroslava Tyrše v Děčíně II., se dopustil jednání spočívajícího v tom, že násilím odvedl svou plačící dceru E. B. ze třídy v průběhu vyučování přesto, že se třídní učitelka snažila s ním domluvit na vhodnějším a přijatelnějším způsobu chování, zejména vůči jeho dceři E. Jeho reakcí bylo pouze sdělení, že má v daném týdnu dceru ve střídavé péči a může si ji odvézt. Po tomto incidentu nebylo možno pokračovat ve výuce, neboť třídní učitelka i žáci byli silně rozrušeni.*“ Dále je v odůvodnění bodu I. podaného návrhu mimo jiné popisována osobní a rodinná situace kárně obviněného. Rovněž je zde uvedeno, že se na kárnou navrhovatelku obraceli rodinní příslušníci matky dětí kárně obviněného stran nedůstojného chování, jež je předmětem bodu I. kárného návrhu. Tyto skutečnosti navrhovatelka dokládá přílohami.

[3] Dne 13. 9. 2018, vznesl kárně obviněný námitku podjatosti proti přisedícimu z řad advokátů JUDr. Petru Poledne. Přílohou tohoto podání byl podnět k prošetření aktivit advokátky JUDr. M. H. v minulosti učiněný kárně obviněným a navazující odložení této stížnosti Českou advokátní komorou podepsané přisedícím kárného senátu JUDr. Petrem Poledne. Na základě námítky podjatosti byl rozhodujícím senátu o této námitce dne 6. 11. 2018 předložen kárný spis Nejvyššího správního soudu k jejímu rozhodnutí.

[4] Námitka podjatosti proti přisedícimu z řad advokátů JUDr. Petrovi Poledne je formulována tak, že v dané věci existuje pochybnost o jeho nepodjatosti vzhledem k poměru k věci, neboť tento člen rozhodujícího senátu v kárné věci obviněného získal o věci poznatky jiným způsobem, než dokazováním při jednání.

[5] Kárně obviněný ve své námitce rekapituloval obsah bodu I. kárného návrhu a zdůraznil, že dle odůvodnění návrhu se na kárnou navrhovatelku obraceli rovněž rodinní příslušníci matky dětí kárně obviněného stran tvrzeného nedůstojného chování.

[6] Obviněný namítá, že se hodlá bránit proti vznesenému obvinění a doložit skutečnost, že byl vystaven velmi úpornému dehonestujícímu jednání ze strany rodiny matky jeho nezletilých dětí. V reakci na toto jednání vůči jeho osobě obviněný v minulosti učinil několik kroků. Mimo jiné se společně s kolegyní Mgr. M. G. (v současnosti soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem) obrátil na Českou advokátní komoru.

[7] Konkrétně podal stížnost na svou tchýni, která je advokátkou a v minulosti zastupovala jeho bývalou manželku. Jmenovaná advokátka se vůči kárně obviněnému dopustila štvavého a dehonestujícího jednání v souvislosti s komplikovanou rodinnou situací spočívající mj. v tom, že měla obviněnému vyhrožovat a rozesílat jeho kolegům z justice nepravdivé e-maily líčící obviněného jako násilníka. O tomto podnětu na advokátku rozhodoval právě JUDr. Petr Poledne, a to jako místopředseda Kontrolní rady ČAK.

[8] Kárně obviněný na základě výše uvedeného namítá, že o jeho rodinné a osobní situaci a probíhajícím opatrovnickém řízení (což má být i dle kárné navrhovatelky příčinou jednání zakládajícího odpovědnost za kárné provinění), byl JUDr. Petr Poledne jako člen senátu rozhodující ve věci sp. zn. 11 Kss 6/2018 obeznámen již před zahájením předmětného kárného řízení.

[9] Závěrem kárně obviněný dodal, že pochybnost o případném nestranném postupu vůči jeho osobě ze strany JUDr. Petra Poledne je dána i způsobem, jakým o předmětném podnětu JUDr. Petr Poledne rozhodl, neboť aniž by došlo k výsledku navrhovaných svědků a provedení listinných důkazů, rozhodl JUDr. Petr Poledne pouze na základě tvrzení JUDr. M. H. o odložení stížnosti. Tento postup přirovnal k jednání, kdy by trestní soudce vyslechl pouze obžalovaného, a aniž bych provedl výslechy poškozených, svědků a další listinné důkazy navrhované obžalobou, rozhodl by pouze na základě popření vytýkaného jednání obžalovanou, o jejím zproštění.

[10] Přisedící kárného senátu JUDr. Petr Poledne ve svém vyjádření předně uvedl, že byla námitka podjatosti vznesena opožděně. Z procesní opatrnosti se však vyjádřil i k meritu věci.

[11] Námitka podle jeho názoru vychází z nepochopení úlohy kontrolní rady České advokátní komory. Ve vztahu ke stížnostem na advokáty plní kontrolní rada funkci kolektivního orgánu, který rozhoduje o tom, zda předseda kontrolní rady coby kárný žalobce podá na advokáta či advokátku kárnou žalobu. V době rozhodování o stížnosti kárně obviněného na advokátku JUDr. H. měla kontrolní rada 54 členů (v současné době má 70 členů). Vzhledem k tomuto počtu členů a vzhledem k počtu stížností rozhoduje kontrolní rada o stížnostech ve třech sekcích. O stížnosti kárně obviněného na advokátku JUDr. H. vedenou pod sp. zn. S 989/2016 rozhodovala sekce, které přisedící kárného senátu nebyl členem.

[12] Jelikož kontrolní rada dospěla k závěru, že stížnost není důvodná, bylo nutno o této skutečnosti zpravit vedle advokátky, i stěžovatele – nyní kárně obviněného. Jelikož přisedící kárného senátu v kontrolní radě vykonává funkci místopředsedy, podepsal v zastoupení předsedy kontrolní rady dopis se zprávou o odložení stížnosti kárně obviněnému. Veškeré informace, které se dozvěděl o rodinné a osobní situaci kárně obviněného a o probíhajícím opatrovnickém řízení jsou obsaženy výlučně v dopisu kontrolní rady ze dne 30. 1. 2017 sp. zn. 989/2016.

[13] Přisedící kárného senátu závěrem konstatoval, že všechny informace získané shora uvedenými způsoby o kárně obviněném samozřejmě zapomněl, nicméně byl nucen si je obnovit při přípravě tohoto vyjádření. Daleko více informací o rodinné a osobní situaci kárně obviněného a o probíhajícím opatrovnickém řízení se však dozvěděl z řízení vedeného před zdejším soudem, jako soudem kárným, pod sp. zn. pod sp. zn. 11 Kss 4/2017 – v tomto řízení však stěžovatel námitku podjatosti nevznesl.

II. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil námitku podjatosti, dospěl přitom k závěru, že námitka je důvodná.

[15] Ustanovení § 10 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve větě první stanoví, že „[n]a vyloučení člena senátu z projednávání a rozhodování věci se přiměřeně použije ustanovení zvláštního právního předpisu.“ Tímto zvláštním předpisem se rozumí zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.).

[16] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci „vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“

[17] Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník „namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.“

[18] Předně je třeba uvést, že námitka byla podána podle § 8 odst. 5 s. ř. s. včas, neboť byla učiněna dne 13. 9. 2018, tedy v týdenní lhůtě ode dne doručení poučení kárně obviněnému do datové schránky (tj. dne 6. 9. 2018). Přisídící kárného senátu na doručence poučení zřejmě zaměnil pole „dodáno“ a „doručeno“. Pro běh procesních lhůt je rozhodující až zmíněné druhé pole, které vypovídá o stažení zprávy vlastníkem datové schránky, popř. o fikci vyzvednutí datové zprávy.

[19] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon, a proto postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Zákon jej však v případech popsanych v § 8 odst. 1 s. ř. s. nejen připouští, ale přímo vyžaduje.

[20] Námitka podjatosti byla v nyní projednávané věci zdůvodněna tím, že přísedící kárného senátu v minulosti jako místopředseda kontrolní rady České advokátní komory rozhodoval o podnětu, kterým se kárně obviněný obrátil na Českou advokátní komoru, z čehož vyplývá, že přísedící kárného senátu byl obeznámen již před zahájením kárného řízení o komplikované rodinné a osobní situaci kárně obviněného, jakož i o probíhajícím opatrovnickém řízení. Druhým důvodem podání námítky kárně obviněným byl i způsob, jakým o předmětném podnětu přísedící kárného senátu rozhodl, neboť aniž by došlo k výsledku navrhovaných svědků a provedení listinných důkazů, rozhodl o odložení stížnosti toliko na základě tvrzení JUDr. M. H. (tchýně kárně obviněného a advokátky, proti níž stížnost směřovala).

[21] Podle § 8 odst. 1 věta třetí s. ř. s. „důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“ Toto ustanovení lze přiměřeně vztáhnout i na rozhodování osob, které se staly soudci (zde přísedícím kárného senátu) a mají projednávat věci týchž účastníků. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že kárně obviněným namítaný postup, kterým došlo k odložení stížnosti (tj. například aniž by byly vyslechnuty navrhované osoby), ze zákona nemůže představovat důvod podjatosti. V této části je tudíž námitka nedůvodná.

[22] Prvotně namítaným důvodem podjatosti přísedícího (viz bod 20 tohoto usnesení) je jeho vztah k věci ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. Podle formulace námítky má přísedící jisté předporozumění ve věci, neboť v minulosti rozhodoval o stížnosti na advokátku (tchýni) kárně obviněného, která je nyní současně nepřímou zmiňována v samotném kárném návrhu proti obviněnému (a to v odůvodnění bodu I. kárného návrhu).

[23] Proto je pro posouzení nyní projednávané otázky důležitý *obsah* namítané stížnosti i dokumentu o jejím odložení. Kárně obviněný ve stížnosti na vystupování své tchýně, coby advokátky své bývalé manželky upozornil na to, že advokátka měla telefonicky či osobně kontaktovat doslova stovky lidí z okolí kárně obviněného, a to včetně jeho kolegů a dalších zaměstnanců justice (např. justiční strážě), a sdělovat jim dehonestující a nepravdivá tvrzení o kárně obviněném a o jeho chování během rozpadu jeho manželství. Vypořádání této stížnosti pak obsahuje – zde již z pohledu advokátky – mimo jiné konstatování fyzického napadení rodiny advokátky kárně obviněným i popis některých jeho procesních obstrukcí.

[24] V této souvislosti je vhodné rekapitulovat bod I. kárného návrhu. Podle tohoto bodu se měl obviněný dopustit jednání, kterým měl narušit důstojnost soudcovské funkce. Tento bod je konkrétně formulován takto: „*V rozporu se zákonnými povinnostmi soudce chovat tak, aby se zdržel všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce, nejméně dne 5. 3. 2018 v Základní škole Dr. Miroslava Tyrše v Děčíně II., se dopustil jednání spočívajícího v tom, že násilím odvedl svou plačící dceru E. B. ze třídy v průběhu vyučování přesto, že se třídní učitelka snažila s ním domluvit na vhodnějším a přijatelnějším způsobu chování, zejména vůči jeho dceři E. Jeho reakcí bylo pouze sdělení, že má v daném týdnu dceru ve střídavé péči a může si ji odvézt. Po tomto incidentu nebylo možno pokračovat ve výuce, neboť třídní učitelka i žáci byli silně rozrušeni.*“ Dále je v odůvodnění bodu I. podaného návrhu mimo jiné popisována osobní a rodinná situace kárně obviněného. Rovněž je zde uvedeno, že se na kárnou navrhovatelku obraceli **rodinní příslušníci matky dětí** kárně obviněného stran nedůstojného chování, jež je předmětem bodu I. kárného návrhu. Tyto skutečnosti navrhovatelka dokládá přílohami.

[25] Jakkoliv se v případě, kdy přisedící vyřizoval stížnost na advokátku, a v nyní projednávané věci kárného návrhu směřujícího proti soudci striktně vzato *nejedná* o tutéž věc, v níž by přisedící rozhodoval, nelze současně odhlédnout od následujících skutečností: obsahem bodu I. kárného návrhu je nevhodné chování kárně obviněného, na které dle odůvodnění navrhovatelku upozornili mj. rodinní příslušníci bývalé ženy obviněného. Dle formulace námitky podjatosti nelze vyloučit, že součástí obhajoby může být tvrzení, že právě tyto osoby přispěly k eskalaci konfliktu a vzniku situace, z nichž je nyní v bodu I. kárně obviněn. Kárně obviněný ve své námitce podjatosti přímo uvádí, že k eskalaci konfliktu přispěla matka jeho bývalé ženy, přičemž o vyřízení stížnosti směřující vůči této osobě v minulosti přisedící rozhodoval.

[26] Přisedící kárného senátu si svým rozhodnutím o odložení stížnosti učinil v minulosti dílčí závěr o podílu jiné osoby na eskalaci konfliktu, ze kterého je nyní soudce kárně obviněn. K jeho nynějšímu kárnému obvinění nadto došlo mj. na základě upozornění navrhovatelky toutéž osobou.

[27] Jinými slovy, jakkoliv se *nejedná* striktně vzato o *tutéž věc*, s ohledem na výše citovanou formulaci bodu I. kárného návrhu (odkazující i na stížnosti příbuzných bývalé ženy kárně obviněného) a s ohledem na formulaci námitky podjatosti kárně obviněným nelze vyloučit, že k chování, ze kterého je nyní kárně obviněn, mohla přispět osoba, o jejímž chování vůči kárně obviněnému v minulosti přisedící rozhodl tak, že jej *de facto* neshledal dostatečně závažným k zahájení dalších kroků z pozice kárného žalobce ve

věcech advokátů. V širším kontextu se tedy toho rozhodnutí o odložení stížnosti týká právě okolností souvisejících s bodem I. kárného návrhu.

[28] Soud v rozhodnutí o námitce podjatosti přisedícího kárného senátu nemůže předjímat, do jaké míry kárný senát při posuzování jednání kárně obviněného dle bodu I. kárného návrhu zohlední vliv jeho rodinných poměrů, případně význam jednání dalších osob, ani k jakým skutkovým zjištěním v tomto směru případně dojde. Aby tak ale kárný senát mohl nestranně učinit, musel soud vyjít z předpokladu, že i tyto okolnosti mohou být pro rozhodnutí kárného senátu významné.

[29] Kárně obviněný v námitce podjatosti popisuje dlouhodobý štvavý přístup vůči němu ze strany bývalé manželky a její matky, který byl podkladem řízení o stížnosti. Nelze vyloučit, že se dokument o vyřízení stížnosti kárně obviněného stane součástí jeho obhajoby ve věci sp. zn. 11 Kss 6/2018 – může totiž dotvářet obraz o osobní a rodinné situaci stěžovatele, v níž se dopustil chování, za které je kárně obviněn (viz bod I. a odůvodnění kárného návrhu). Časové hledisko (k vyřízení stížnosti došlo před delší dobou), jakož i obsah rozhodnutí o vyřízení stížnosti, tak může například vypovídat o dlouhodobosti konfliktu a stresové situaci kárně obviněného.

[30] Článek 6 odst. 3 písm d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pak zakotvuje minimální standard ochrany obviněného, mj. právo „*vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě.*“ Podle formulace kárného návrhu a námítky podjatosti skutečně nelze vyloučit, že rodinní příslušníci bývalé ženy kárně obviněného, o kterých přisedící rozhodoval, budou nyní v rámci obhajoby předvolání jako svědci.

[31] Přisedící kárného senátu ve svém vyjádření namítá, že ve věci přímo nerozhodoval, pouze jako oprávněná osoba v pozici místopředsedy kontrolní rady o odložení stížnosti „obeznánil“ kárně obviněného a advokátku, vůči níž stížnost směřovala.

[32] Podle § 46 odst. 3 zákona č. 85/1996, o advokacii, „*kontrolní rada volí ze svých členů a odvolává předsedu kontrolní rady, a stanoví-li tak organizační řád, i místopředsedy kontrolní rady. Předseda kontrolní rady je oprávněn vystupovat v kárném řízení podle tohoto zákona jako kárný žalobce.*“

[33] Předně, ze zákona neplyne skutečnost, že by byl předseda (zde místopředseda) kontrolní rady vázán rozhodnutím kolegiálního orgánu (rady). Pro posouzení námítky podjatosti na základě poměru k věci je *nerozhodné*, že přisedící nebyl přímo členem kolegia, které o způsobu vyřízení stížnosti rozhodovalo za situace, kdy přisedící v pozici místopředsedy kontrolní rady podepsal „výstup“ z konkrétního šetření (jehož výsledkem bylo, že kárná žaloba nebude vůči příbuzné kárně obviněného v této věci podána).

[34] Přisedící kárného senátu se především při podpisu dokumentu s výsledky šetření bezpochyby seznámil, má na skutečnosti zjištěné v souvislosti s výsledkem šetření nějaký názor, a tudíž i jisté předporozumění k bodu I. kárného návrhu směřujícího vůči obviněnému. Ostatně jak již bylo uvedeno v bodu 23 tohoto rozhodnutí, dokument o odložení stížnosti cituje mj. právě nevhodné chování kárně obviněného vůči jeho rodině.

[35] I kdyby přisedící jako místopředseda kontrolní rady skutečně o rozhodnutí účastníky řízení „toliko“ fakticky obeznámil, jednalo by se přinejmenším o nepřímý podíl na úkonech, na základě kterých nelze vyloučit pochybnosti o nepodjatosti přisedícího na základě jeho poměru k věci. Je přitom třeba zdůraznit, že přisedícím namítané „obeznámení“ nepředstavovalo prostý přípis, kdy a jakým způsobem bylo rozhodnuto, ale jednalo se o podrobné vypořádání a vysvětlení důvodů odložení stížnosti, jehož součástí byl právě popis osobní a rodinné situace kárně obviněného a souvisejících - z různých stran vyostřených - rodinných konfliktů.

[36] Jak Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004-70, „[n]estrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující vnitřní psychický stav soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), o nichž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi nalezla stěží uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širěji, také v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšmu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce určitým, nikoliv nezaujatým vztahem k věci disponuje. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti [I. ÚS 167/94, podtržení doplněno]. Na druhé straně Ústavní soud vyslovil, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto, nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou (II. ÚS 105/01)“ (zvýrazněno rozhodujícím senátem v této věci).

[37] Závěry shora citované judikatury Nejvyšší správní soud vztáhl na projednávanou věc a na jejím základě (a s vědomím, že je v kárném řízení rozhodováno pouze v jednom stupni), shledal, že zde existují legitimní pochybnosti o nepodjatosti přisedícího kárného senátu na základě jeho poměru k věci dle § 8 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 10 zákona o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů.

[38] Přisedícím namítaná skutečnost, že v předešlém kárném řízení vedeném pod sp. zn. 11 Kss 4/2017 obviněný námitku podjatosti vůči němu nevznesl, je nepodstatná pro rozhodnutí o jeho (ne)podjatosti v nynější věci. Procesní postup účastníka řízení v související věci (zahrnující i jeho eventuální pasivitu) totiž nemá vliv na právo tohoto účastníka v pozdějších věcech učinit procesní kroky vedoucí k zajištění práva dle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Taková okolnost tedy nevylučuje ani právo kárně obviněného vznést tuto námitku v pozdějším řízení, pakliže se takové vede, přičemž je povinností soudu o ní samostatně rozhodnout.

[39] Nadto je soudu z jeho úřední činnosti jako soudu kárného známo, že předmětem předešlého kárného řízení vedeného pod sp. zn. 11 Kss 4/2017 bylo výhradně jednání kárně obviněného, které nijak nesouviselo s jeho rodinnou situací. Mimo jiných možných

důvodů je tak snadno představitelné, že tehdy námitku podjatosti nevznesl s vědomím, že vyřízení stížnosti na jeho tchýni přisedícím kárného senátu nezakládalo vztah tohoto přisedícího k tehdy projednávané věci.

III. Závěr

[40] Nejvyšší správní soud s ohledem na všechny shora uvedené okolnosti shledal, že lze mít objektivní pochybnosti o nepodjatosti přisedícího JUDr. Petra Poledne v dané věci. Námitka podjatosti je tedy důvodná. Soud proto rozhodl podle § 8 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 10 zákona o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, o vyloučení přisedícího kárného senátu Nejvyššího správního soudu z řad advokátů JUDr. Petra Poledne z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 11 Kss 6/2018.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu